

միջեան իր սենեկին մէջ առանձնացած կ'աշխատի, կ'ուսումնասիրէ, ծերութեամբ կ'երիտասարդանայ, և այսպէս կը հերքէ լատինական այն առածը թէ « senectus ipsa morbus sit » (Մերութիւնն իսկ հիւանդութիւն մ'է)։

Լուրջ հետազոտողի մը յատուկ հանձարովը օժտուած՝ խուզարկութիւններուն մէջ ծայր աստիճանն ճիշդ է, համբերող, յարասեւեղ . և այս յատկութիւններուն շնորհիւ է՝ որ տարբարութեան մէջ այնպիսի նորութիւններ հաստատեց, որոնք գիտափան բարեշրջումն երբեք չպիտի փոխուին։

Իբր Բուուցչապետ՝ իր պարտականութեան գիտակցութիւնը ունեցող և անթերի կերպով կատարողներէն մին է. դասերէն երբեք չի պակսիր, հիւանդութեան պարագային՝ միշտ իր assistant-ը R. Mascarelli Luigi կամ Dott. Manuelli Antonion գրկելով, դասը ընել կու տայ։ Իսկ երբ ինք անձամբ ներկայանայ դասախօսութեան սրահին սեմին վրայ՝ (որ երիտասարդ ուսանող, ուսանողուհիներ, նոյն իսկ ամուսնացած մարդեր, ծերեր կը սպասեն անհամբերութեամբ) երկայն ծափահարութեամբ մը կ'ողջունին զինքը. որքան անիկա ուրախ է իր գիտութեան մէջ հազարերորդ մասը կարենալ սորվեցնելուն։ Հաստատուն քայլերով և նայուած, քով մը՝ (որ բան չ'ըսեր, սակայն ամէն բան կ'արտայայտէ), կը յառաջանայ, ուսանողներու հոգւոյն մէջ թափանցելով։ Անկարելի է զինք մտիկ չընել և դասին անուշադիր ըլլալ . մազմուսացած ասեղ մ'ենք որ ստիպաւ զէպի ի հիւսիս կը դառնանք, մինչև որ նոր ծափահարութիւն մ'ալ դասախօսութեան վերջանալը չի-մացնէ։

Վերջապէս այսպիսի մեծ մարդու մը կենսագրութիւնը այսքան համառօտակի գրած միջոցիս, մեծ թերութիւն մը գործած պիտի ըլլայի չլիբելով որ Չամիչեան մի և նոյն ատեն նուագի amateur ալ է. և ինչպէս որ իր խուզարկութիւններուն և աշխատութիւններուն մէջ, ամէն բանի

փիլիսոփայութիւնը կ'ուզէ ճանչնալ, իտալական թափանցել, այսպէս ալ նուագի մէջ աւելի գերմանական, զգայուն կտորներէ կ'ախորժի. Wagner, Beethoven, Bach և այլն, իրեն համար շատ աւելի մեծ են քան Rossini, Donizetti, Mascagni և այլն. և յետոյ ինք Պլոնիոյ Quartetto ի (նուագի ընկերութեան) պատուաբեր անդամներէն մին է, ու աշխատութիւն չի՝ խնայի որպէս զի այս գեղարուեստը, աստուածներու բարբառը, կարելի եղածին չափ տարածուի։

Շնորհատութիւններ և մաղթանքներ մեր կողմանէ իր նոր ընտրութեանը համար։

ՅԱՐՈՒԹԻՒՆ ՊԵՍԵՆ
Ռ. Բ. ԲՈՎԷ .

Փ Ո Ս Ո Ւ Ր Ա Յ

(Առակ)

Գարնան գիշեր մ'էր զովաշունչ,
Միւզ գեփիւտին քաղցրամբմունջ
Կը ծածանէր ծաղիկ ու վարդ վառվառ,
Իրեն բուրվառ։
Բարդ վարդէն մինին վրայ,
Բազմած փոքրիկ մի փոսուրայ,
Մեղկ հեշտութեամբ, ճօճուէր ի ճօճ
Եւ ցցուելով փայլուն պոչ։
Նա կ'երազէր լուսաւորել փոքրիկ կայծոյժ
Յամաք և ծով...
« Տես — կ'ասէր — տես, վարդ նագլի,
« Տես, որքան ես առատ ու լի,
« Չեմ խնայեր ձեզնից յողի լուսաւոր,
« Մուտ գիշերը կը փոխեմ օր... »
« Մի քիչ կամաց, վարդը սասց հեծորէն,
« Բեզ արեւուն հետ վիճելու փոխարէն՝
« Լաւ կը լինի, թէ կարենաս մի քանի՝
« Լուսաւորել իմ թերթիկներ ծիրանի... » —
« Ապերախներ, կանչեց կատղած փոսուրան,
« Սուր փչեց զատ, շունիք լաւ բան ձեր վերան,
« Դա նախանձու օձն է, այո՛, որ միշտ ձեզ
« կը թելադրէ ուրանալ զիս, կոյրի պէս... »
Ասաց ու խրեց պոչը վարդին խոր,
Որ մըթին վարդէր և բոյսեր բուր,
Մենք ալ շատ անգամ որ կայծով աղօտ
Կ'երազեմք ծագել կեանքին առաւօտ։

ԱՌԱՐԵՆ ԵՄԻՆԱՆԵԱՆ

Թիֆլիզ, 12 փետրուար, 1908